

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ

ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

29 квітня 2004 року

№16 (2669)

Дорогі наші ветерани! Дорогі наші батьки та матері!

У переддень свята Великої Перемоги я звертаюсь до вас із словами щирого вітання і побажань міцного здоров'я, щастя та радості!

Це світле свято назавжди вкарбувалося в наші серця, увійшло в наші душі. Кожної весни ми святкуємо цей день – день славної Перемоги у найжорстокішій із воєн – разом із своїми рідними, друзями, а Ви, старше покоління, ще і зі своїми бойовими побратимами. Хіба можна забути про Ваш подвиг – про Перемогу? Ні, ні і ще раз ні!

Проте Перемога кувалася не тільки на полях війни. Наближали її в тилу: на заводах і фабриках, в наукових лабораторіях і в інститутах. "Все для фронту, все для перемоги!" – таким було головне гасло тих років!

Ви, дорогі ветерани, здобули перемогу не тільки для себе, а, в першу чергу, для прийдешніх поколінь – для Ваших дітей, онуків, правнуків. Своїм життям Ви перемогли смерть заради життя на землі. Честь Вам, хвала і шана!

Ми по-синівськи схилимо перед Вами голови і говоримо Вам синівське спасибі. Спасибі за життя, за збережений і оновлений наш КПІ, за Ваш видатний внесок в його розбудову. Ми цінуємо і примножуємо Ваш досвід, робимо все в уславлення доброго імені Київської політехніки. Ще раз вітаю вас, шановні ветерани, із святом Перемоги! Нехай ніколи не старіють Ваші душі!

З повагою

Ректор НТУУ "КПІ" Михайло Згуровський

ВІТАЄМО!

З нагоди 59-ї річниці Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні Рада ветеранів НТУУ "КПІ" щиро і сердечно вітає з цим святом учасників бойових дій, ветеранів Великої Вітчизняної війни, студентів і співробітників університету.

День Перемоги – свято, яке увібрало в себе багаті і славні ратні традиції, уособило мужність і героїзм захисників і визволителів рідної землі, народів Європи від фашистських загарбників.

Цього дня ми знову повертаємось пам'яттю і серцем до грізних і незабутніх сторінок минулого, щоб ще раз осягнути, кому зобов'язані мирним небом над головою, можливістю жити і рости дітей та онуків. Віддаємо данину шани і вдячності тим, хто поклав на вівтар Перемоги найдорожче, хто пішов у вічність заради життя і майбутнього свого народу та всього людства.

Подвиг переможців – це та велика і велична правда історії, яку не спотворити і не перекреслити жодній політичній кон'юктурі, жодним змінам у сучасному міллівому і жорстокому світі.

Це постійна школа виховання молоді. Це взірць реального, дієвого патріотизму і героїзму для кожної чесної людини і свідомого громадянина, наочне свідчення єдності всіх поколінь нашого народу.

Шановні переможці! З почуттям глибокої поваги висловлюємо Вам найщиріші вітання з нагоди Дня Перемоги. Низький доземний уклін Вам! Зі святом Вас! Нехай буде милосердним час для всіх і кожного з Вас. Нехай будуть вдячні і уважні до Вас люди, як рідні, так і зовсім незнайомі. Щодня. Щохвилини. Завжди. Слава і шана Вам, Переможці!

Нехай урочистості Дня Перемоги наповнять ваші душі впевненістю у світле майбутнє нашої Батьківщини. Від усієї душі бажаємо Вам доброго здоров'я, благополуччя і довгих років життя!

Голова ради ветеранів НТУУ "КПІ" Д.Л.Кузнецов,
секретар Л.І.Мотузко

"Посади своє дерево!"

Саме під таким гаслом 17 квітня 2004 року проходила Всеукраїнська акція, ініціаторами проведення якої були Міністерство охорони навколишнього середовища та Київська міська державна адміністрація. Найактивнішу участь у цій акції взяли студенти та співробітники нашого університету.

Основний обсяг робіт припав на наш парк. Це і не дивно: адже він вже давно потребує дбайливих рук. Активні роботи з лікування парку розпочалися ще взимку. В цей період було зрізано понад шістьсот хворих та сухих дерев, проведено очищення дерев від омели, розчищено чагарники. Всі ці роботи виконувалися з урахуванням висновків відповідних природоохоронних органів та у відповідності із затвердженим проектом реконструкції парку. Без сумніву, хід робіт суворо контролювався як керівництвом університету, так і громадськими організаціями.

І ось весняного дня сотні студентів, разом із своїми наставниками, вийшли до свого парку. Вийшли на працю, щоб віддати улюбленому парку частину душі. Відмінно попрацювали студенти теплоенергетичного, приладобудівного, хіміко-технологічного, видавничо-поліграфічного факультетів, механіко-машинобудівного інституту та факультету менеджменту та

маркетингу. В цей день прибрали всю територію парку, зібрали і відвантажили сухе гілля, розкидали чорнозем. Великий обсяг робіт було виконано на частині території парку, що прилягає до монумента загиблим у роки Великої Вітчизняної війни. Окрім опоряджувальних робіт тут було висаджено алею молодих лип. У висадці дерев окрім студентів взяли участь ректор НТУУ "КПІ" професор М.З.Згуровський, перший проректор професор Ю.І.Якименко, проректор М.В.Печеник та інші керівники нашого університету.

Велику допомогу у проведенні робіт 17 квітня надали і представники Зеленбуду Солом'янського району м. Києва. Попереду у студентів і співробітників НТУУ "КПІ" нові проекти, нові акції. Головне полягає в тому, що 100-літні традиції живуть і перемагають. Перемагає життя! Так і повинно бути!

В.Яковий

Що заважає розвитку господогвірної тематики?

Розвиток госпдогвірної наукової тематики (тематики з так званого спеціального фонду) та зовнішні й внутрішні фактори, що заважають збільшенню обсягів робіт, розглядали декани та директори інститутів на нараді, що була зійнята ректором НТУУ "КПІ" проф. М.З. Згуровським. Нарada відбулася 16 квітня під головуванням проректора з наукової роботи М.Ю.Ільченка. Пропозиції, подані в процесі обговорення від РТФ, ІХФ, ТЕФ, ФЕЕА, ІЕЕ та ХТФ, будуть узагальнені та використані для вдосконалення роботи планово-економічної служби університету, а також для звернення ректора НТУУ "КПІ" М.З. Згуровського до зовнішніх інституцій щодо вдосконалення нормативно-законодавчих документів, які регламентують госпдогвірну діяльність і нараховання пенсій науково-педагогічним працівникам ВНЗ.

Було обговорено питання про передачу частини повноважень для укладання госпдогвірних на факультеті і повернення їм певної автономії з вирішення цих питань, про скасування 15-відсоткового обмеження при укладенні договорів із співвиконавцями, про доцільність надання університету права на відкриття позабюджетного рахунку для виконання госпдогвірних робіт, про вдосконалення системи тендерів, яка призводить до затягування строків і втрачати конкурентних переваг та ін.

Присутні отримали роз'яснення від фінансово-економічної служби університету про те, що факультети (інститути) мають право на 20% накладних витрат із бюджетних коштів, а також що постанова КМУ від 18.05.2001 р. №541 знімає обмеження з розміру надбавок до окладів працівників національних навчальних закладів України, які виконують госпдогвірну тематику.

Професор Ю.Ф.Зінковський зазначив, зокрема, що НТУУ "КПІ" має потужний науковий потенціал, якому під силу не тільки працювати над окремими госпдогвірними темами, а й вирішувати комплексні народногосподарські задачі. А також звернув увагу на те, що централізовані служби університету (зокрема, відділ кадрів, підрозділи управління економіки і фінансів) не зацікавлені оперативно і якісно обслуговувати керівників окремих підрозділів.

М.Ю.Ільченко на закінчення поінформовав, що нині в університеті виконується наукових робіт на суму більш як 17 млн грн., з яких половина – це госпдогвірні роботи, і що, усунувши перепони, можна збільшити вказані обсяги. Проректор навів приклади комплексних робіт, які виконуються спільно співробітниками ТЕФ, ФЕА та ФЕЛ на замовлення НКАУ по темі "Січ-2" для ДКБ "Південне". Співробітники ряду факультетів беруть участь у виконанні комплексної програми по створенню нового мікропутника. Виконання комплексних програм і тем – велика відповідальність для науковців університету, адже розробки потрібно довести до впровадження.

Реалізації висловлених на нараді пропозицій та результатам виконання цих комплексних програм і робіт будуть присвячені наші наступні матеріали.

Інф. "КПІ"

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1

"Посади своє дерево!"

Нарада з проблем госпдогвірної тематики

2

Віртуальні засоби навчання

Не підвладна часові

3

Ветерани в строю

4

Психологічний тренінг

Український ректор Болонського університету

Куточок поезії

Оголошення

Читаючи накази

Віртуальні засоби навчання – механікам

З 3 по 6 березня відбувся Міжнародний форум "Світ високіх технологій HI-Tech 2004", у рамках якого пройшла II Всеукраїнська спеціалізована виставка-конкурс "Високі технології в освіті". За розробку методики навчання управління процесами обробки матеріалів різанням лабораторія віртуальних засобів навчання ММІ отримала золоту медаль.

Ю.В.Петраков

Два роки тому за наказом міністра освіти і науки України у структурі ММІ було створено лабораторію віртуальних засобів навчання, головна мета якої – розробка інтерактивних підручників і прикладних програм для дисциплін напрямку "Інженерна механіка" та, зокрема, спеціальності "Технологія машинобудування". Науковий керівник лабораторії – доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри технології машинобудування Механіко-машинобудівного інституту НТУУ "КПІ" Ю.В.Петраков.

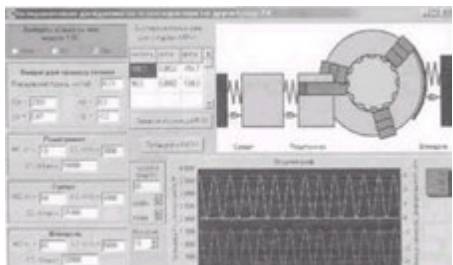
У той час, коли технічна база традиційних лабораторій морально й фізично старіє, а нове обладнання коштує

"кругленьку" суму, створення віртуальних лабораторій є найпростішим і водночас найефективнішим способом підвищення якості навчання.

Можливості віртуальних засобів навчання значно ширші, ніж у реального навчального обладнання. Для прикладу можна навести вивчення процесів механічної обробки металів різанням. Віртуальні лабораторії дозволяють одночасно побачити реальний процес (за допомогою різноманітних анімацій) та його фізичну модель на екрані монітора. Оскільки діапазон зміни вхідних параметрів є практично необмеженим, існує можливість проводити й такі досліди, які за умов традиційної навчальної лабораторії неможливо реалізувати. Таким чином, ці програми дозволяють розвинути у студентів навички самостійної роботи, а також (що не менш важливо) вносять елемент творчості в навчальний процес.

На кафедрі технології машинобудування такі прикладні програми використовуються у навчальному процесі.

Висока оцінка розробки лабораторії на Всеукраїнському конкурсному етапі вселяє впевненість у тому, що новітні методики навчання механіків будуть розвиватися й далі. Максим Басос, студент ММІ

Приклад віртуального верстата у віртуальній лабораторії

Сінгапур стає ближчим

Майже рік тому в НТУУ "КПІ" побувала делегація Національного університету Сінгапура. Було підписано угоду про співробітництво між університетами. У березні цього року в рамках цієї угоди Національний університет Сінгапура відвідав завідувач кафедри фізичної хімії професор Ю.А. Малетін. Про свою поїздку він розповів нашому кореспонденту.

...Сінгапур – найпівденніша країна Азії. Це одне велике чотиримільйонне

місто, розташоване на одному острові на відстані 136 км від екватора. Країна отримала незалежність у 1965 році. Очолити її випускник Оксфордського університету Лі Куан Ю, під керівництвом якого Сінгапур досяг вражаючих результатів. У Сінгапурі найвищий рівень життя серед усіх країн цього регіону. У суспільстві розвиток освіти та науки є пріоритетним. Багато нових технологій зараз освоюється в Сінгапурі – їх завозять в країну з усього світу.

Національний університет Сінгапура загалом можна порівняти з КПІ – він розташований на величезній території, в ньому навчається 32 тисячі студентів, а крім того, тут дуже багато технічних спеціальностей. Але дуже відрізняється від нашого університету за рівнем технічного оснащення. Приміром, там студент обов'язково повинен мати власний леп-топ (у нас їх називають ноут-буками). Кожен викладач має свої лекції у електронному вигляді, а це означає, що студентам взагалі не по-

трібно витрачати час на конспектування. На лекціях викладачі при подачі матеріалу теж широко використовують комп'ютери. Окрім цього, як студенти, так і викладачі шукають потрібну інформацію та багато спілкуються в Інтернеті.

Студенти Національного університету Сінгапура говорять різними мовами, належать до різних релігійних конфесій, дотримуються різних традицій, і при цьому тут панує атмосфера терпимості і доброзичливості.

У сінгапурському Національному університеті я провів 11 днів: спілкувався зі студентами, аспірантами, викладачами кафедр хімічної та біомолекулярної технології факультету інженірингу. Університет охоче запрошує викладачів з інших країн. Зараз діє програма співпраці з країнами Східної Європи, в рамках якої делегація Національного університету Сінгапура відвідала КПІ; вони чекають конкретних пропозицій від України, від наших науковців щодо співпраці.

Звичайно, мене, насамперед, цікавили можливості співробітництва у галузі хімічних технологій, але, окрім цього, існують також перспективи широкого співпраці за такими напрямками, як електронна промисловість, комп'ютерні технології, робототехніка, переробна промисловість, дослідження у галузі біотехнологічних процесів тощо.

Національний університет Сінгапура у липні цього року планує організувати великий міжнародний конгрес, присвячений нанотехнологіям та нанотехнологіям. Я отримав запрошення на цю зустріч. Зважаючи на те, що цей науковий напрям зараз активно розвивається, зокрема й у КПІ, я переконаний, що і серед науковців нашого університету знайдуться люди, які б також хотіли взяти участь у конгресі. Тож бажаючі можуть до 1 травня подати заявку на участь у ньому.

Записав Я.Мельник

Приємна новина

Як член Європейської асоціації університетів НТУУ "КПІ" буде не тільки поінформований про численні заходи, програми цієї організації (чим можуть скористатись як викладачі, науковці, так і студенти університету), але і буде брати активну участь в заходах Європейської асоціації університетів, в процесах інтеграції європейських університетів.

Інф. "КПІ"

Більше 23 років віддала кадровій службі КПІ Єлизавета Василівна Юзленко. Робота з людьми, переконана вона, вимагає чіткої дисципліни, великої уваги, розуміння та по-

приходять молодими, працюють до пенсії, і навіть після. Уже понад 23 роки у відділі трудяться Тамара Яківна Кудрявцева, Лариса Устимівна Качанова, Лідія Петрівна Анд-

ті комп'ютеризацію, замінити меблі. Найбільш скрутне становище у студентському секторі. Сподіваємося на допомогу ректорату.

Своїх колег Є.В.Юзленко називає найбільшою своєю родиною. Як колись навчав її ректор університету Г.І.Денисенко, університетські служби – для людей, а не навпаки. Так і працюють. Робота у них цікава і різноманітна. З якими тільки запитаннями не звертаються відвідувачі – від оформлення наказів про зарахування, звільнення і всього того, що стосується діловодства відділу кадрів, до пошуку адреси подруги, з якою колись навчалася чи працювала. Діловоди прагнуть чітко і в строк виконувати службові обов'язки та доручення ректорату. І це їм вдається. У колективі панує взаємоповага та взаєморозуміння.

На відміну від більшості жінок в університеті, які вважають, що на службі слід говорити лише про роботу, Єлизавета Василівна охоче розповідає, що пишається своєю дружною сім'єю: діти закінчили КПІ, отримали другу освіту, працюють за фахом, дочка має свою сім'ю, онуку 12 років. Чоловік, діти, зять, та матуся – її найбільша радість та розрада.

Ця ставна руська жінка, молода на вигляд і душою (той випадок, коли кажуть – не підвладна часові), уважна до відвідувачів і привітна до колег, досвідчений фахівець, заслужений працівник КПІ, що виплекала не одне покоління спеціалістів, часточка великого колективу, з яких і складається слава та велич Київської політехніки.

Н.Вдовенко

НЕ ПІДВЛАДНА ЧАСОВІ

Є.В. Юзленко (у центрі) з колегами

ваги до людей, з якими працюєш. Понад 10 років тому "кадровиків" об'єднали з архівом та канцелярією, утворивши відділ кадрів та діловодства, з того часу і донині Єлизавета Василівна працює там заступником начальника відділу.

З розширенням університету збільшилася і кількість працівників у підрозділі. Зараз їх 40. Це згуртований, досвідчений колектив, плінності співробітників немає взагалі:

рійчук, Тетяна Степанівна Тутицька, Людмила Яківна Шевчук, а також Марія Іванівна Заєць та Лариса Кукурузник, що за "кадровими мірками" трохи молодші.

Життя швидкоплинне. Проте, зміни у діловодстві університету відбуваються повільно. Тренінги, атестації, мотивації, управління персоналом та інші кадрові технології – для заможних, амбітних компаній. Нам бажано як найшвидше провес-

Майже два роки тому НТУУ «КПІ» та університет ім. Отто-фон-Геріке (м. Магдебург, Німеччина) створили спільний українсько-німецький факультет машинобудування. Студенти факультету крім загальних, обов'язкових дисциплін вивчають спеціальні курси, присвячені найсучаснішим проблемам науки і техніки, які викладають провідні науковці України і Німеччини. Практично усі студенти факультету беруть активну участь у науково-дослідній роботі. Керівництво спільною науковою роботою проводять викладачі та науковці української і німецької сторін. При цьому їх виконання забезпечується як в лабораторіях НТУУ "КПІ", академічних інститутах України, так і в лабора-

різноманітних галузях: в інститутах технології машинобудування та гарантії якості, зварювання і лазерної технології університету ім.Отто-фон-Геріке. Після виконання плану стажування відбувся семінар за участю керівників відповідних інститутів. Виконані роботи отримали високу оцінку.

Під час перебування в Німеччині була і культурна програма. У вихідні дні КПІшники відвідали Берлін. Побачили на власні очі Берлінську телевежу, Берлінер Дом, Рейхстаг, пройшли по відомій вулиці "Ундер ден Лінден". Побачили пам'ятник Ніці, Радянському солдатові та багато іншого. Побували і в інших містах Німеччини, зокрема, у Гамбурзі – портовому центрі країни, Браунш-

СТАЖУВАННЯ В ЄВРОПІ

торіях і інститутах університету ім.Отто-фон-Геріке, м.Магдебург, науково-дослідних центрах провідних фірм Німеччини. Так, у 2003 році п'ятеро найкращих студентів механіко-машинобудівного інституту, інженерно-фізичного і зварювального факультетів (М.Грозовський, О.Демченко, О.Халімон (ММІ), В.Івакін (ЗФ), О.Гриб (ІФФ)) отримали наукові стипендії ім. Леонарда Ейлера, які

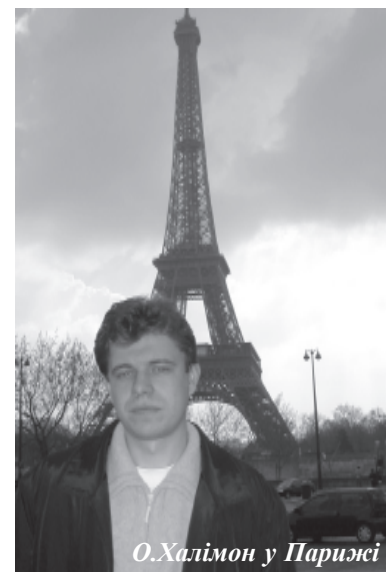

О.Гриб на робочому місці, оснащеному растровим електронним мікроскопом (університет ім.Отто-фон-Геріке)

було надано Німецькою службою академічних обмінів (ДААД) за відповідні успіхи в навчанні і науковій роботі. Їм забезпечили можливість провести окремі дослідження з своїх наукових робіт у провідних лабораторіях університету ім.Отто-фон-Геріке і ознайомитись з найсучаснішим обладнанням і останніми досягненнями на виробництві у

вайзі, Бремені, Кьольні, Штутгарті. Завдяки німецькій стороні відвідали найбільшу виставку ІТ індустрії у світі СеВІТ 2004 у Ганновері.

Повною мірою скористалися перевагами Євросоюзу, зокрема Шенгенської в'їзи. Відвідали Амстердам (Нідерланди), де побували у музеях, побували по вузьких вуличках, які самі по собі схожі на пам'ятники

О.Халімон у Парижі

архітектури. Покуштували справжнього місцевого пива Амстел та Хайнікен.

Збулась мрія більшості людей, а саме побачити Париж. Як і повинно бути, Париж зустрів їх чудовою погодою. Всього за один день пройшли всю історичну частину міста. На власні очі побачили Триумфальну арку, Лувр, Слісейські поля, Собор Паризької Богоматері, безліч музеїв. Ну і, звичайно піднялися на Ейфелеву вежу, з якої Париж виглядає просто чудово.

Також були у Версальському палаці. Побачили як жили французькі королі, і де проводили своє дозвілля. Чудові парки, сади, фонтани, озера – це все Версаль.

Всі Ейлеровські стипендіати хочуть висловити велику вдячність керівництву спільного факультету, своїм керівникам з української та німецької сторони за надану можливість стажування у Німеччині.

В.С.Майборода проф. ММІ, О.Халімон, студент гр. МП-82

Уже п'ятдесят дев'ять років відділяють нас від закінчення найкровопролитнішої із воєн, що відбулися в історії людства. У тій війні з фашизмом Радянський Союз, до складу якого входила Україна, одержав видатну перемогу, але дуже дорогою ціною.

Після закінчення Великої Вітчизняної війни до нашого інституту повернулось багато викладачів-фронтовиків, а ще більше молодих хлопців і дівчат, яким війна не дала можливості потрапити на навчання у буремні воєнні роки. За кілька років по війні в КПІ навчалось і працювало понад 600 учасників війни. На жаль, їх кількість невпинно зменшується. Зараз в НТУУ "КПІ" плідно працюють 89 учасників бойових дій та 86 учасників війни. Незважаючи на похилий вік, більшість із них, завдяки накопиченим знанням, життєвому досвіду та активній життєвій позиції, часто бувають незамінними на своїх робочих місцях. І це саме так, хоча і є вислів, що "незамінних людей у нас немає". Буває й таке, що після залишення посади досвідченою людиною робота на ділянці, де вона працювала, значно погіршується (інколи на роки).

Про кожного з наших ветеранів - учасників бойових дій можна написати окрему статтю, але автор хотів би розповісти лише про тих, з ким спілкувався протягом десятиріч (а з деякими і півстоліття) і добре їх знає. Вони лише у великі свята носять свої нагороди. Тому оточуючі (і насамперед молоді) часто не здогадуються про героїчне минуле своїх колег і наставників.

Розпочну з жінок-ветеранів. Хоч війна - не жіноча справа, у важкій для Вітчизни час багато з них активно боролися з ворогом.

Катерина Василівна Жадовська після закінчення школи працювала секретарем-друкаркою у штабі Червонопрапорного Київського військового округу. З довоєнного часу й до кінця війни працювала, а потім служила (бо одержала військоове звання сержанта) і спілкувалася з відомими воєначальниками: С.К.Тимошенко, Г.К.Жуковим, М.П.Кирпоносом, В.В.Косякіним, що у різний час були командуючими Київським округом. Їй доводилося вести протоколи засідань Військової ради округу, друкувати накази і розпорядження по військах округу. К.В.Жадовська разом із штабом округу виходила з оточеного Києва. Під час одного з боїв вона була контужена. За мужність, виявлену у роки війни, К.В.Жадовську нагороджено орденами Вітчизняної війни, "За мужність", медаллю "За бойові заслуги" та іншими. Вона є заслуженим працівником НТУУ "КПІ" і досі працює методистом у приймальній комісії університету.

Лідія Іванівна Мотузко, незмінний секретар Ради ветеранів нашого університету, працює в КПІ з 1962 року. З 1942 року у складі зенітно-артилерійського полку забезпечувала надійний зв'язок між підрозділами під Воронежем, на Курській дузі, при визволенні лівобережної України та Києва. Після звільнення Києва аж до кінця війни цей полк захищав столицю України від авіаційних нальотів. У КПІ Л.І.Мотузко пройшла трудовий шлях від старшого лаборанта до заступника директора студмістечка. Останні 25 років працює методистом кафедри диференційних рівнянь. За сумлінне виконання військових обов'язків вона нагороджена орденами Вітчизняної війни та "За мужність", а також багатьма медалями, є заслуженим працівником НТУУ "КПІ".

Болеслав Васильович Безверхий, працює в КПІ з 1954 року, пройшов трудовий шлях від лаборанта до старшого викладача та заступника декана. У 1941-42 рр. переганяв техніку своєї МТС з Полтавської області аж до Саратов. Там добровільно, бо ще не вийшов віком, пішов до лав Червоної Армії. Ремонтував техніку у евакуйованому Качинському авіаційному училищі. Брав участь у бойових діях на За-

хідному, Калінінському, Першому Прибалтійському та Ленінградському фронтах, прокладаючи та ремонтуючи лінії телефонного зв'язку між ротами та батальйонами стрілецького полку на передовій лінії фронту. Був кілька разів поранений та контужений, став інвалідом війни. В армії служив 10 років і демобілізувався у званні старшого лейтенанта. За мужність і відвагу Б.В.Безверхий нагороджений орденами Вітчизняної війни та Богдана Хмельницького, медаллю "За відвагу" та іншими. Зараз працює на кафедрі теоретичних основ радіотехніки.

Микола Васильович Василенко з Київського індустріального технікуму у липні 1941 р. пішов до Червоної Армії. Служив у стрілецьких частинах на передовій лінії фронту. Обороняв Київ, з боями відступав на Схід, а потім гнав ворога з України. Був поранений. Демобілізувався у 1946 р. старшим сержантом. Зараз він інвалід війни. Нагороджений орденами Червоної зірки, Вітчизняної війни, "За мужність" та ба-

КОЛИ ВЕТЕРАНИ БУЛИ МОЛОДИМИ

гатьма медалями. Після закінчення Київського університету працював у Красноярську, а з 1954 р. - у КПІ. Тут пройшов трудовий шлях від аспіранта до професора, захистивши кандидатську та докторську дисертації. Він є почесним викладачем НТУУ "КПІ".

В'ячеслав Олексійович Добровольський до війни навчався в Полтавському педінституті, з 1943 р. служив у Червоній Армії. У складі стрілецьких частин брав участь у бойових діях 2-го Українського фронту, був двічі поранений. Зараз є інвалідом війни.

Після демобілізації працював у Полтаві, закінчив педінститут із відзнакою. Має другу вищу освіту: у 1951 р. заочно закінчив філософський факультет МДУ (також із відзнакою). У 1950 р. за конкурсом В.О.Добровольського було обрано на посаду асистента кафедри вищої математики КПІ. Він захистив кандидатську і докторську дисертації, досі працює на посаді професора. В.О.Добровольського нагороджено орденами Вітчизняної війни, "За мужність" та багатьма медалями. Він є заслуженим викладачем НТУУ "КПІ", заслуженим працівником освіти України, Почесним академіком Академії наук вищої школи України, академіком Нью-Йоркської АН та чл.кор. Міжнародної академії наук вищої школи (Львів).

Євген Петрович Красовський через тиждень після початку війни добровільно, через райком комсомолу (бо за віком ще не підлягав мобілізації), вступив до лав Червоної Армії. Обороняв південні околиці Києва, потім разом із своєю частиною проривався через вороже оточення та з боями відступав на Схід. Після навчання у полковій школі, з травня 1942 року, воював під Воронежем, спочатку командиром відділення, потім командиром взводу, а згодом - командиром батареї протитанкових гармат. Визволяв Харків, Богодухів, Суми, Ромни. У вересні 1942 р. його було вдруге поранено, визнано інвалідом війни. Після повернення у Київ С.П.Красовського було зараховано до КПІ, який він закінчив у 1950 р. Далі - аспірантура на кафедрі електроприводу, захист кандидатської дисертації і багаторічна робота у рідному інституті. І зараз доцент С.П.Красовський працює на кафедрі автоматизації електромеханічних систем та електроприводу. За бойову і трудову звитягу його нагороджено двома орденами Вітчизняної війни, орденом Трудового Червоного Прапора, орденом Богдана Хмельницького та багатьма медалями.

Олексій Іванович Мельник з 1972 р. та до цього часу плідно працює інженером I категорії на кафедрі автоматизації і електромеханічних систем та електроприводу. Значну частину свого життя віддав військовій службі. Ще у 1939 р. його зі студентської лави Київського авіаційного інституту було призвано до Червоної Армії. Підрозділ, де він служив, потрапив у зону бойових дій з білофінами. На початку Вітчизняної війни його полк зв'язку направили на Західний фронт, де він брав участь в обороні Москви, у визволенні Підмосков'я, у бойових діях на Калінінському, 1-му Прибалтійському та 3-му Білоруському фронтах. Після демобілізації у званні старшини з 1946 по 1951 рр. О.І.Мельник вчився у КПІ, успішно закінчив його і був направлений до проектного інституту, звідки його знову призвали до лав Радянської Армії. Він служив начальником учбового відділення у Київському вищому інженерно-авіаційному училищі аж до 1972 р.

О.І.Мельника нагороджено орденами Вітчизняної війни, Червоної Зірки, Богдана Хмельницького, медалями: "За відвагу", "За бойові заслуги", "За оборону Москви", "За взяття Кенігсберга" та іншими.

Іван Петрович Москаленко з дитинства збирався стати артилеристом. Після 8-го класу навчався в артилерійській спецшколі, з 1941 р. - в Одеському артилерійському училищі. Після його закінчення лейтенант І.П.Москаленко потрапив на Сталінградський фронт, де брав участь у боях на правому березі Волги аж до повного розгрому фашистського угруповання. Потім - бої під Ленінградом, на Курській дузі, у Білорусії, Литві. Для керування стрільбою І.П.Москаленку доводилося встановлювати свої спостережні пункти на передовій лінії фронту і навіть ночами підніматися у кошиках, прив'язаних до аеростатів, на 1-1,5 км, щоб за спалахами при пострілах визначити місце розташування ворожих батарей.

Зараз - інвалід Вітчизняної війни. Його нагороджено двома орденами Вітчизняної війни, орденом Червоної Зірки, орденом Богдана Хмельницького та багатьма медалями. Вже 56 років І.П.Москаленко працює у КПІ, де здобув вищу освіту та пройшов трудовий шлях від лаборанта до проректора. Він 10 років обіймав посаду головного енергетика КПІ і понад 10 років - проректора КПІ з адміністративно-господарської роботи. Зараз І.П. Москаленко є радником ректора.

Михайло Сергійович Самотрясов служив у Червоній Армії з осені 1940 р. Його артилерійська частина була дислокована у Закавказзі. Він навчався у Бакінському військовому училищі зенітної артилерії, після пришивдшеного закінчення якого, у зв'язку з початком війни, лейтенант М.С.Самотрясов потрапив у Підмосков'я. 7 листопада 1941 р. став учасником історичного військового парадів на Червоній площі, звідки він і його товариші повернулися на свої бойові позиції. Під Москвою дістав своє перше поранення. Після госпітально потрапив на 2-й Білоруський фронт, звільняв Смоленську область, Білорусію та Польщу аж до міста Бромберг. Його було кілька разів поранено та контужено. М.С.Самотрясов закінчив війну біля міста Щецин. М.С.Самотрясова нагороджено орденами Вітчизняної війни, Червоної Зірки, Богдана Хмельницького, польським золотим знаком "За визволення Варшави" та медалями "За визволення Білорусії", "За виз-

волення Варшави" й іншими. З 1947 р. доля М.С.Самотрясова пов'язана з КПІ. Він кандидат технічних наук, доцент. Має 24 наукові статті та 6 винаходів, багато років суміщав педагогічну і наукову роботу з адміністративною. Він був ученим секретарем КПІ, начальником науково-дослідного сектора інституту. Понад 16 років М.С.Самотрясов є провідним спеціалістом відділу охорони праці та техніки безпеки НТУУ "КПІ".

Костянтин Григорович Самофалов ще до війни відбував військову службу на Чорноморському військовому флоті і починав війну вже добре підготовленим матросом. У складі частин морської піхоти брав участь в обороні Одеси, Севастополя та Кавказу. Після закінчення війни з Німеччиною у складі спецпідрозділу брав участь у війні з Японією. Був двічі поранений, мав контузію. Після демобілізації навчався у КПІ, закінчив тут аспірантуру, у 1954 р. захистив кандидатську дисертацію. З 1956 р. К.Г.Самофалов

організував у КПІ підготовку інженерів з обчислювальної техніки спочатку на кафедрі автоматки і телемеханіки, а з 1960 р. - на новій кафедрі "Обчислювальна техніка", яку він сам організував та очолює. Ця кафедра була першою в Україні. Пізніше К.Г.Самофалов ініціював створення у КПІ кафедри "Прикладна математика" і започаткував випуск інженерів-математиків.

Заслужений діяч науки УРСР професор К.Г.Самофалов є доктором технічних наук, чл.-кор. НАН України, лауреатом Державної премії СРСР та двічі лауреатом Державних премій УРСР. За хоробрість та звитягу у роки війни його нагороджено орденами Вітчизняної війни I та 2-го ступенів, орденом Червоної Зірки, медаллю Ушакова, "За оборону Одеси", "За оборону Севастополя", "За оборону Кавказу" та іншими. За мирну працю

К.Г.Самофалов отримав орденом Леніна, орденом "Дружба народів", болгарським орденом Кирила та Мефодія.

Віктор Борисович Строгий малим втратив батька - київського підпільника, якого стралили гестапівці. З матір'ю та сестрою покинули Київ та оселилися в Чернігівській області. Там він збирав у лісах та віддавав партизанам зброю, залишену після відступу наших військ, а потім, коли гестапо почало розшукувати сім'ю підпільника і на новому місці, його забрали до партизанського з'єднання "За Родину". Він був зв'язковим і розвідником. Після звільнення Чернігівської області від окупантів, він вчився у 4-5 класах у селі, а потім закінчив семирічку у Києві. Вчився у залізничному технікумі, який закінчив після служби у Радянській Армії. Працював за призначенням у Новосибірську, а з 1957 р. - у КПІ, який він успішно закінчив. За бойові заслуги В.Б.Строгого нагороджено орденом "За мужність", він має подяку від Київського міського голови. Зараз В.Б.Строгий є провідним інженером галузевої лабораторії ФЕЕА.

Віктор Васильович Тимченко на початок війни закінчив 7 класів. У Києві він повною мірою пізнав "новий порядок" на окупованій ворогом території, тож відразу після визволення Києва Червоною Армією добровільно вступив до її лав. У складі інженерної частини 2-го Українського фронту пройшов бойовий шлях через Україну, Румунію, Чехословаччину, Угорщину, а потім і Німеччину. Найбільш складними моментами

своєї військової служби вважає спорудження під вогнем ворога переправ через річку перед взяттям Ясс та Будапешту. За виявлену відвагу і мужність у боях нагороджений орденами Вітчизняної війни I та 2-го ступенів, орденом "За мужність", багатьма медалями. Другого ж дня після перемоги В.В.Тимченко з своєю інженерною частиною був направлений на відбудову шахт Донбасу, демобілізувався лише 1948 р.

З 1957 р. і до цього дня В.В.Тимченко працює завідуючим лабораторій кафедри електромеханіки. Має почесне звання "Заслужений працівник НТУУ "КПІ".

Володимир Васильович Хільчевський на початок війни закінчив 9-й клас середньої школи. Під час окупації жив зі своїм дідусем на хуторі поблизу Бахмача. Після звільнення працював на залізниці, де мав відстрочку від мобілізації. Але під впливом побаченого і пережитого він сам, добровільно, вступив до лав Червоної Армії. Рядовим піхотинцем-з'язківцем пройшов бойовий шлях через Київ, Правобережну Україну і Польщу. У Польщі його на початку 1945 р. було тяжко поранено. Демобілізувавшись, закінчив 10-й клас та був прийнятий до КПІ. Здобув освіту, захистив тут кандидатську, потім докторську дисертації і вже багато років викладає в нашому інституті. Зараз має звання професора. За заслуги перед Вітчизною його нагороджено орденом Вітчизняної війни I ступеня, орденом Слави 3-го ступеня, орденом України "За мужність" та багатьма медалями. Він є інвалідом Вітчизняної війни, має звання "Заслужений викладач НТУУ "КПІ".

Павла Панасовича Юрачківського на початку війни було призвано до Червоної Армії після третього курсу Дніпропетровського університету та направлено у Полтавське військово училище, де готували спеціалістів для механізованих військ. Потім, за один місяць, його перекаваліфікували на танкіста, і далі П.П.Юрачківський всю війну пройшов командиром танка Т-34. Брав участь у боях в Україні, на Кавказі, знову на Україні. Далі - Румунія, Болгарія, Угорщина, Чехословаччина. Війну закінчив у Празі. Потім - Далекий Схід і війна з Японією. Після демобілізації 1946 р. у званні лейтенанта закінчив університет у Львові, з 1950 р. працює в КПІ - спочатку асистентом кафедри загальної фізики, а потім доцентом тієї ж кафедри.

За роки війни мав три поранення. Зараз він інвалід війни. З бойових нагород має три ордени та багато медалей.

Спілкуючись з цією спокійною та делікатною людиною, складно уявити, як він, за не обачним наказом начальника штаба полку, відважно повів свою тридцятьчотвірку проти чотирьох німецьких "Тигрів" (а це чотири 88-міліметрові гармати). Але ж це було! Хоч і мало сумний кінець як для тридцятьчотвірки, так і для її командира.

Згадані у цій статті учасники бойових дій є різними за вдачею, але всім їм притаманні загальні риси: працюовитість, порядність, висока відповідальність за доручену кожному з них справу, доброзичливе ставлення до оточуючих, скромність, здатність прийти на допомогу тому, хто її потребує.

Кожен з них заслужено користувється повагою у тому колективі, де він працює.

Упередень свята Перемоги побажаємо їм, а з ними і всім ветеранам війни, які працюють у нашому університеті, доброго здоров'я, активного довіліття, щастя, благополуччя та ладу і радощів у їхніх сім'ях.

О.Г.Шаповаленко

...Минулого четверга о 18 годині я прямувала до 19 гуртожитку – саме там у цей час психолог Студентської соціальної служби НТУУ “КПІ” Валентина Петрівна Олефір проводить психологічні тренінги. Цього разу тема і мета зустрічі – “Оволодіння навичками міжособистого спілкування”. Бажаючих взяти участь у тренінгу виявилось чимало; серед них як постійні відвідувачі, так і ті, хто прийшов вперше. Проте завдяки стилю неформального спілкування складалося враження, що всі вже давно знайомі.

Валентина Петрівна із задоволенням погодилася розповісти мені про свою діяльність.

– Розкажіть, будь ласка, які послуги надає психологічна служба?

– У функціональні обов'язки психологічної служби і мої, як психолога, входять індивідуальне консультування і проведення тренінгових занять.

– З якими проблемами найчастіше до вас звертаються?

– З проблемами у взаєминах (з батьками, друзями, сусідами), з особистими проблемами – такими як самотність, переживання з приводу прийняття себе особистістю, потреба у психологічній підтримці, профорієнтація. Також звертаються із запитаннями стосовно психологічної літератури на цікаві теми тощо.

Хтось, можливо, уявляє, що люди, які звертаються до психолога, мають бути “психологічно хворими”. Це хибне уявлення, обумовлене, мабуть, тим, що психолога плутають із психотерапевтом. Дійсно, психолог займається психодіагностикою стану студентів, допомагає усвідомити проблему, знайти шляхи її вирішення. Але дуже багато студентів, особливо ті, які відвідують тренінгові заняття, бажають, насамперед, дізнатися якомога більше про себе, працювати над розкриттям власного потенціалу.

– А чи проводите ви приватні консультації, чи можна до вас звернутися з особистою проблемою і, як кажуть, “вилити душу”?

– Так, звичайно. Такі консультації проводяться анонімно і безкоштовно. Необхідно просто заздалегідь зателефонувати до Студентської соціальної служби і отримати детальну інформацію, домовитися про час проведення зустрічі або підійти в індивідуальному порядку у 19 гуртожиток у вівторок або четвер з 17 до 21 год. Є можливість скористатися “журналом звернень до психолога”, який знаходиться у вахтера 19 гуртожитку. Особливості таких кон-

сультацій або “індивідуальних бесід” полягає у безпосередньому прямому контакті з психологом (без посередників) і спрямовані вони на те, щоб допомогти людині усвідомити і змінити свої психологічні установки, і, відповідно, поведінку, яка спричиняє переживання. Можна сказати, що консультація є найзручнішим методом індивідуальної роботи зі студентами.

– Окрім індивідуальних бесід ви використовуєте ще якісь методи у роботі?

– Так. Кожний психолог має бути озброєний набором інструктивних методик, які використовуються в залежності від наявної проблеми, з якою звернувся “клієнт”. Групові заняття або “тренінги”, як правило, проходять за участю досить великої кількості людей. Під час роботи, гри людина має потребу вступати в контакт з іншими людьми, ділитися враженнями. Тому

група виявляється мікрокосмосом або суспільством у мініатюрі, відзеркалюючи зовнішній світ, де реальність утворюється завдяки штучним відносинам. А переваги групи ще і в тому, що існує можливість отримати зворотний зв'язок і підтримку інших її членів, що мають схожі проблеми. По-друге, в групі можна бути не тільки учасником подій, а і спостерігачем. І, нарешті, група сприяє росту особистості, оскільки індивідум потрапляє в умови, що вимагають самодослідження.

– Наскільки психологічна служба необхідна нашим студентам?

– Студентські роки – дуже активний період в житті людини. В цей час вона не тільки вчиться спілкуватися, формує себе, свій стиль, імідж, а й зустрічається з деякими, можливо, навіть першими серйозними проблемами. І уявляти собі, що енергія студентів “поглинається” невирішеними питаннями, – відповідно, знижується й успішність навчання, бажання вчитися. На мою думку, саме в таких ситуаціях має прийти на допомогу психолог з метою допомогти студенту більш глибоко зрозуміти себе і навчитися діяти у конфліктних ситуаціях. Ми розробляємо теми групових занять, орієнтуючись на запити студентів. Основна вимога до тренінгів, щоб вони були змістовні, цікаві і корисні. У подальшому планується проведення тренінгів на теми “Вплив та протистояння впливу”, “Впевнена поведінка і позитивне самосприяття”, на які ми запрошуємо усіх бажаючих.

Чесно кажучи, і в мене після відвідування тренінгу значно покращилося самопочуття і піднявся настрій – чи то від дружньої атмосфери, чи від професійного підходу психолога – а може, і з цих двох причин одразу. Отже, приходьте щочетверга о 18:00 до гуртожитку №19, отримуйте задоволення від спілкування і вирішуйте власні проблеми!

Катерина Білоконь

Практичний психолог – у нагоді кожному

В.П.Олефір (у центрі) проводить тренінг

Український ректор Болонського університету

...7 лютого 1483 р. з римської друкарні Еухаріуса Зільбера (Франка) вийшла у світ невелика книжка “Iudicium prentosticon Anni MCCCCLXXX III prententis Magistri Georgii Drohobicz de Russia almi studii Bononiensis artium et medicene doctoris” (Прогностична оцінка поточного 1483 р. магістра Юрія Дрогобича з Русі доктора мистецтв і медицини славетного Болонського університету). Це – перша відомо друкована праця автора родом з України...

Початкову освіту Юрій здобув, мабуть, у Дрогобичі і Львові, а для продовження навчання поїхав до Краківського університету, де у 1470 р. здобув ступінь бакалавра, а в 1472 р. – магістра. Ставши магістром, молодий дрогобичанин для продовження навчання виїхав до Італії, в славетний Болонський університет.

У Болоньї Юрій Дрогобич здобув ступінь доктора вільних мистецтв, а пізніше – й медицини...

На 1481/1482 навчальний рік Юрія Дрогобича було обрано ректором “університету медиків і артистів (вільних мистецтв – Ред.) у Болоньї”. Хоч ректор Болонського університету очолював тоді корпорацію студентів, ця посада, як зазначає автор фундаментального дослідження з історії болонської вищої школи Альбано Сорбеллі, була найважливішою в університеті... Ректор був “головою університету”, як називає його один із статутів.

До того ж ректори мали цивільну і кримінальну юрисдикцію над усіма особами, залежними від університету, передусім над студентами...

У відділі латинських рукописів Баварської державної бібліотеки у Мюнхені серед матеріалів з колекції колишньої князівської книгозбірні зберігся у рукописній копії прогностик на березень – грудень 1478 року... Цікаво, що ця праця нашого земляка переписана

рукою знаменитого німецького гуманіста Гартмана Шеделя – автора славнозвісної “Хроніки світу”. Іншою працею Юрія Дрогобича є “оцінка” сонячного затемнення 29 липня 1478 р., присвячена маркізові Монферрату Гульєльмо VIII Палеологу. Тут є географічні відомості про Східну Європу (в тому числі про “Білу Русь” – Russia Alba), наведено цитати з творів Сенеки і Петrarки. Зберігається рукопис у Парижі. Натомість у складі Міланського архіву дійшла до наших днів оцінка місячного затемнення 4 липня 1479 р.

Само собою зрозуміло, що всі згадані праці складено латиною – міжнародною мовою тодішньої освіти й науки. Імовірно, науковець підготував більше подібних праць, але лише одна з них була надрукована – згадуваний трактат “Прогностична оцінка поточного 1483 року.” Ця рідкісна брошура невелика за обсягом – лише 10 сторінок формату 18,5х13 см. На підставі

спостережень книгознавців щодо інших подібних книг можна припустити, що тираж і в цьому випадку становив кількостат примірників. Збереглось, однак, лише два з них: один у бібліотеці Ягеллонського університету в Кракові, другий належить Штутгартській крайовій бібліотеці, але постійно зберігається у бібліотеці богословського факультету Тюбінгенського університету...

Цікаво, що у своєму друкованому трактаті Юрій Дрогобич підкреслює, що Львів і Дрогобич належать не до Польщі, а до Русі, під якою розуміє “Руське королівство” – колишні володіння галицько-волинського короля Данила...

Життя Юрія Дрогобича у період опублікування прогностика 1483 р. і впродовж наступного п'ятиріччя відоме нам лише в загальних рисах. Він побував у різних містах Італії, але не пізніше 1487 р. повернувся до Краківського університету – найближчої до його батьківщини вищої школи, де на той час уже також почав поширюватися гуманістичний світогляд. Тут дрогобичанин викладав астрономію і медицину якраз у ті роки, коли ці предмети студіював у Кракові Микола Коперник. Є підстави вважати, що майбутній славетний астроном був у числі слухачів Юрія Дрогобича...

Помер Юрій Дрогобич 4 лютого 1494 р. у Кракові, там його і поховано...

Підготував Я.В. Мельник, за матеріалами II т. “Історія української культури”

КУТОЧОК ПОЕЗІЇ

Незважаючи на те, що “Київський Політехнік” розповсюджується в основному в нашому університеті, читають його далеко за межами КПІ. До нашої редакції прийшов лист з міста Охтирки, Сумської обл. від поетеси Катерини Квітчастой, члена Спілки письменників України. Вона надіслала нам свого вірша, присвяченого чорнобильській трагедії, 18-у річницю якої ми відзначали 26 квітня.

КРИЗЬ ТРАГЕДІЮ І ЧАС

Жахне й зловісне в назві міста:
Чорнобиль, чорний-чорний біль...
Зірок розірване намисто...
Очей людських пекуча сіль...
Ця невігойна сива рана,
Що Україні так болить,
У смерки кинула світанки,
Загальмувавши часу плин...
Народжені онуки й діти
Куди ті болі понесуть?
У ненароджені століття?..
В непереплакану сльозу?..
Майбутні наслідки незримі
Для всіх – для кожного із нас...

Переболі, бентежна римо,
Кризь цю трагедію і час.
Цим жахом дихав Яворівський,
Борис Олійник, Іван Драч –
Письменство наше... Краю рідний,
Читай мій біль, але не плач...
Перетечи і цю негодю
Джерельцем вічності життя...
Зронивши стогони в безодню,
Понад Дніпром роки летять...
Минуть роки, минуть століття –
Оновляться річки, поля...
Думки, мов птаці перелітні,
До рідних гнізд пливуть здала...

ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНИЙ КОМПЛЕКС «ПОЛІТЕХНІКА»

Сучасне видавництво з власною поліграфічною базою

ВИКОНУЄ:

Додрукарську підготовку:

- переклад
- набір тексту
- редагування
- коригування
- дизайн
- сканування
- верстка

Друк:

- офсетний
- кольоровий
- чорно-білий
- ризографія

Палітурні роботи

- всі види

ВИГОТОВЛЯЄ:

- оригінал-макети
- каталоги, брошури
- книги

- буклети
- довідники
- бланки

Маркетинг та реалізація видань. Сучасна техніка. Професіоналізм персоналу. Висока якість робіт. Стислі терміни виконання послуг. Привабливі ціни

ЗАПРОШУЄМО

Авторів підручників і навчальних посібників до співпраці. Видавництва та книготорговельні організації до здійснення спільних проєктів щодо випуску навчальної та наукової літератури для вищих навчальних закладів.

Чекаємо за адресою: 03056, м. Київ – 056, вул. Політехнічна, 14, корп. 15. Тел./факс: 241 68 78, тел.: 241 66 64. E-mail: izdatelstvo@ntu-kpi.kiev.ua

• ОГОЛОШЕННЯ • ОГОЛОШЕННЯ •

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«Київський політехнічний інститут»

ОГОЛОШУЄ

прийм до докторантури університету у 2004 році

Особи (до 45 років), які вступають до докторантури, подають на ім'я проректора університету:

- заяву;
- анкети (бланк анкети видає відділ аспірантури та докторантури);
- розгорнутий план докторської дисертації;
- список опублікованих наукових праць і винаходів;
- медичну довідку про стан здоров'я за формою № 086 - у;
- копію диплома про закінчення вищого навчального закладу;
- копію диплома про присудження наукового ступеня кандидата наук.

Паспорт та диплом про присудження наукового ступеня кандидата наук подаються вступником особисто.

Термін підготовки – 3 роки з відривом від виробництва, стипендія від 430 до 716 грн. на місяць.

Прийм документів до 17 травня 2004 року (1 корп., к.247, тел.20-38, тел.-факс 236-21-49).

ЧИТАЮЧИ НАКАЗИ

Згідно з наказом ректора НТУУ “КПІ” №4-50, про режим роботи університету у зв'язку зі святами

1. Вважати неробочими днями:

- 01, 02, 03, 04, 05, 06, 07, 08, 09, 10, травня 2004 року для працівників, аспірантів, студентів, які працюють за п'ятиденним робочим тижнем;
- 01, 02, 03, 09, 10 травня 2004 року для працівників, аспірантів, студентів, які працюють за шестиденним робочим тижнем.

2. Вважати робочими днями:

- для працівників, які працюють за п'ятиденним робочим тижнем:
  - суботу 17 квітня 2004 року з відпрацюванням у цей день за середу 05 травня 2004 року;
  - суботу 24 квітня 2004 року з відпрацюванням у цей день за четвер 06 травня 2004 року;
  - суботу 15 травня 2004 року з відпрацюванням у цей день за п'ятницю 07 травня 2004 року.
- 01, 02, 03, 09, 10 травня 2004 року всі навчальні корпуси зачинені.
- 04, 05, 06, 07, 08, травня 2004 року проводити обмежений допуск в навчальні корпуси тільки для працівників, аспірантів та студентів, які працюють за шестиденним робочим тижнем.

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221

☎ 241-66-95; 22-09

Головний редактор

В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор

В.М.ІГНАТОВИЧ

Дизайн та комп'ютерна верстка

І.Й.БАКУН

Комп'ютерний набір

Л.М.КОТОВСЬКА

Коректор

Н.В.МУРАШОВА

Регістраційне свідоцтво Кі-130

від 21. 11. 1995 р.

Друкарня АТЗТ«Атопол»,
м. Київ, пр. Червоних козаків, 9

Тираж 1500

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Позиція редакції не завжди збігається з авторською.